

Men selv om man vilde mene, at Regeringen i Konsekvens af den omtalte Inddæmnings- og Opfyldningspraksis maatte kunne udfærdige en Bevilling, hvorved Arealer, der faktisk har skiftet Karakter som nævnt, udgaar af Søterritoriet med den Virkning, at den Raadighed, som Almenheden og de tilgrænsende Grundejere hidtil har kunnet udøve over Arealerne som hørende til Søterritoriet, for Fremtiden udelukkes, mener jeg dog ikke, at man ved Bevilling kan etablere den Forandring i de omliggende Ejendommers Retsstilling, at Ejerne fremtidig bliver pligtige at bidrage til Arealernes Vedligeholdelse og Renholdelse efter Ferskvandslovgivningens Regler.

Efter det saaledes anførte maa jeg mene, at det, hvis Ministeriet vil fremme Sagen, vil være rettest, at der søges gennemført et Tillæg til Vandløbsloven, hvorved der gives Ministeriet en almindelig Bemyndigelse til i Tilfælde, hvor en Del af Søterritoriet er blevet et Ferskvandsareal — være sig som Følge af Naturkræfternes Virken eller som Følge af kunstige Anlæg —, kan bestemme, at det paagældende Areal for Fremtiden helt eller delvis skal være undergivet de til enhver Tid gældende Love og andre Regler om Vandløb og Ferskvandssøer. Jeg er enig med Ministeriet i, at det vil være rettest, at en saadan Beføjelse betinges af, at en i Sagens Anledning nedsat Landvæsenskommission — under eventuel Appel til en Overlandsvæsenskommission — har udtalt, at de faktiske Forhold har forandret sig som nævnt, og at Anvendelsen af Ferskvandslovgivningens Regler er rimelig og naturlig.

Allerærbødigst

A r n e K e m p.
